

מ"ת 4062/05/17 - מדינת ישראל נגד ראובן מור

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 4062-05-17 מדינת ישראל נ' מור
תיק חיצוני: 188398/2017

בפני כבוד השופטת ענת חולתא
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב ראובן מור
בשם המדינה: ב"כ תביעות לכיש, עו"ד מינביץ'
בשם המשיב: עו"ד בן יהודה

החלטה

- היום התקיים בפניי דיון במעמד הצדדים, לאחר עיון בחומר החקירה ובהמשך להחלטת בית המשפט המחוזי (כב' סגן הנשיאה, הש' ביתן) בעמ"ת 4874-05-17 מיום 4.5.17, במסגרתה התקבל חלקית ערר המדינה על החלטתי מיום 3.5.17.
- בית המשפט המחוזי מצא, כי האיזון המתאים בין מכלול האינטרסים מחייב, כי המשיב ישהה בתנאי מעצר בית מלא עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו. בית המשפט ביקש כי תסקיר שירות המבחן יוגש "לקראת הדיון הקבוע ביום 8.5.17 או לדיון אחר שייקבע על ידי בית המשפט לצורך זה".
- הבוקר (8.5.17) הוגשה בקשת שירות המבחן להארכת מועד להגשת התסקיר עד ליום 15.6.17 בנימוק, שהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 4.5.17 (יום ה' בשבוע) הגיעה לשירות המבחן רק ביום 7.5.17 (יום א') כך שלא נותרו ימי עבודה לצורך הגשת התסקיר. עוד נמסר, כי הקדימות האפשרית בנסיבות העניין מאפשרת הגשת תסקיר בתוך 6 שבועות. בנסיבות אלה, בתיאום עם ב"כ המשיב, נקבע דיון המשך לאחר קבלת תסקיר ליום 19.6.17.
- ב"כ המשיב העלה במהלך הדיון טענות בנוגע לתשתית הראייתית בשלושה מישורים:
 - ביחס לעבירת האלימות נטען, כי מדובר בתלונה כבושה וכי אין לה תמיכה ראייתית.
 - ביחס לעבירת האיומים נטען, כי האמרות המיוחסות למשיב אינן מהוות איום. עוד נטען, כי הדיווח נמסר תוך שיהוי ניכר וכי מאופן הדיווח לא ניתן לקבוע, כי מדובר בציטוט מפי המשיב.
 - עוד נטען ביחס לעבירת האיומים, כי אמרות המשיב הנטענות חוסות תחת חיסיון מטפל-מטופל, נאמרו במסגרת טיפולית אליה הופנו המשיב והמתלוננת במסגרת הליכי הגירושין, מסגרת בה מצופה המטופל להתבטא באופן חופשי ועל כן הדיווח בנסיבות אלה מהווה הפרה של החיסיון. משכך, קיים ספק האם ייקבע בסופו של דבר כי מדובר בראיה קבילה.

5. ב"כ המשיב טען, בנוסף, כי לא העלה מכלול טענותיו במסגרת הערר וזאת לאחר שקיבל את המלצת בית המשפט, מתוך הבנה שמעצר הבית יוגבל עד למועד הדיון וכי במועד זה גם יוגש תסקיר. ואולם בית המשפט המחוזי, לאחר שעיין בתיק החקירה, סבר אף הוא כי קיימת חולשה בתשתית הראייתית וציין את כבישת התלונה, את העובדה כי מאז האירוע ועד למעצר המשיב השניים המשיכו להתגורר באותו בית, המתלוננת מוסרת בעדותה כי לאורך עשרות שנות נישואיהם המשיב לא פגע בה פיזית אלא נקט כלפיה אלימות מילולית בלבד, התמונה העולה מדיווחי העובדות הסוציאליות מעורפלת.

6. לאור זאת טען ב"כ המשיב כי יש להקל בתנאים המגבילים בהתאם להחלטת מיום 3.5.17 ולבחון את האפשרות להקלה נוספת לאחר הגשת תסקיר שירות המבחן, כפי שהורה בית המשפט המחוזי. לחלופין, נתבקשה הקלה כך שיותר למשיב לשהות במהלך היום תחת פיקוחו של גיסו (שהמדינה לא התנגדה לעצם הוספתו למערך הפיקוח), במקום עבודתו בביתן השומרים בכניסה למרינה.

7. המדינה מתנגדת להקלה בתנאים המגבילים לעת הזאת וסבורה כי אין חולשה בתשתית הראייתית. להלן תמצית טיעוני המדינה:

א. בית המשפט התייחס לתשתית הראייתית וכן לערבים שנבחנו ובכל זאת מצא לנכון להכביד בתנאים המגבילים. מכאן, כי גם בית המשפט המחוזי התרשם מקיומה של מסוכנות גבוהה.

ב. בית המשפט לא הגביל את מעצר הבית עד ליום הדיון, כי אם עד למועד הגשת תסקיר שירות המבחן.

ג. ביחס לעבירת האלימות קיים חיזוק להודעת המתלוננת במשטרה בדמות הדיווח המוקדם יותר לעובדת הסוציאלית, אשר תועד בתרשומת ודי בכך לשלב דיוני זה.

ד. ביחס לעבירת האיומים הדברים עולים מתרשומות העובדת הסוציאלית בזמן אמת וכן מהתרשומות מהמשיב ודברים אלה עולים כדי איום.

ה. העובדת הסוציאלית פעלה במסגרת חובת הדיווח שלה מקום בו מתגלה שבוצעה עבירה או שעתידה להתבצע עבירה.

8. למען שלמות התמונה אציין עוד, כי בפני בית המשפט המחוזי עמד כתב אישום מתוקן, בו יוחסה למשיב גם עבירה של החזקת סכין בנוגע לאירוע הראשון וכתב האישום תוקן גם בפן העובדתי מ"חפץ חד" ל"סכין יפנית".

9. לאחר שעיינתי בתיק החקירה ובטענות הצדדים אני סבורה, כי אכן קיימת חולשה מסוימת בתשתית הראייתית המצדיקה עיון מחדש בהיקף התנאים המגבילים בהם שרוי המשיב ואולם לאור המסוכנות הקיימת בתיק ובשים לב להחלטת בית המשפט המחוזי במסגרת הערר, לא אוכל להיעתר לבקשת ב"כ המשיב במלואה. להלן נימוקיי:

אירוע האלימות

10. ביחס לאירוע האלימות קיימות ראיות לכאורה לאמור בסעיפים 3-4 לכתב האישום. אמרת המתלוננת מהווה ראיה לכאורה לחובת המשיב. המתלוננת דיווחה על האירוע גם לעובדת הסוציאלית מספר ימים קודם לכן (ראו בהודעת המטפלת עדי מיום 28.4.17 וכן תרשומת הפגישה מיום 26.4.17) ואולם אז המתלוננת לא מסרה תיאור מפורט של האירוע ובדיווח לא מופיעה התקיפה המתוארת בכתב האישום אלא רק איומים באמצעות סכין (וראו להלן). שאלת 'כבישת' התלונה, כנטען, והשלכתה על עמוד 2

מהימנות המתלוננת אין מקומה להיבחן בשלב זה של ההליך.

11. בכל הנוגע להחזקת הסכין קיימת חולשה ראייתית מסויימת, וזאת כעולה מהודעת המתלוננת עצמה:

"...הוא אמר לי תרדי מהאוטו משך אותי מהאוטו בכח וזרק אותי על החול יש שם חול בצד בחנייה. אני לא ראיתי בהתחלה מה יש לו ביד הוא דחף לי את הראש בחול שכל הפנים שלי היו בתוך החול כמה שניות ואז התחיל לבכות ועזב אותי. קמתי וראיתי ביד שלו סכין בצבע כחול סכין קטנה **אני לא בטוחה מה זה היה נראה לי כמו סכין**. הלכתי לכוון הבית ברגל והוא נשאר שם על החול לבכות. אחרי זה הוא התקדם עם האוטו לקח אותי בדרך ונסענו הביתה".

לשאלת החוקרת האם עשה עוד משהו באותו שלב או האם איום אליה משיבה: "שום דבר. רק בכה".

לשאלת החוקרת: "אז למה סיפרת לעובדת סוציאלית שהוא לקח אותך לים שם הניף את הסכין היפנית לכוון החזה שלך ואיים עליך?" משיבה: "**לא היה דבר כזה היא כנראה לא כתבה נכון**".

ובהמשך:

"את יכולה לתאר את הסכין? קטן מקלון כזה בצבע כחול אני לא ראיתי להב יכול להיות שהוא חשב להפחיד אותי. איך הבנת שמדובר בסכין יפנית? ככה חשבתי כשראיתי את הסכין מקל דק כחול הלהב לא היה בחוץ".

אל מול דברי המתלוננת במשטרה, קיימת אמרת המתלוננת כפי שמתועדת בדיווח העובדת הסוציאלית ולפיו המתלוננת סיפרה שהמשיב "ניסה לעשות לה משהו עם סכין יפני".

בנסיבות אלה אני סבורה, כי אף שאמרת המתלוננת בפני העובדת הסוציאלית מהווה ראיה לכאורה לחובת המשיב, הרי שאמרותיה במשטרה ובעיקר הפער בין האמרות מחלישים את עוצמת הראיות.

12. המשיב עצמו מכחיש בהודעותיו את האירוע כולו ואף מדגיש, שהם ישנים באותה מיטה במשך כל הזמן.

עבירות האיומים

13. הודעת נטע, עובדת סוציאלית ומדריכה של הסטודנטים המטפלים, מיום 28.4.17: מהפגישה הראשונה עם המשיב עלה שיש צורך בהפניה לפסיכיאטר אך המשיב סירב לכך. בפגישה אמר למטפלת הדר ש"אולי הוא ירצח אותה" והיא הנחתה אותה להעמיק את הבירור לגבי כוונותיו והוא שלל זאת בפניה. במקביל זומן גם למנהלת המרכז כדי לברר את רמת הסכנה ולהתנות את המשך הטיפול בבדיקה פסיכיאטרית. במפגש השלישי שהיה השבוע "הוא שוב דיבר שהוא היה רוצח אותה" וכן אמר לה "שהוא רק אומר ולא באמת יעשה את זה".

14. הודעת המטפלת הדר מיום 28.4.17: בפגישה הראשונה שנערכה עם המשיב בחודש מרץ אמר "שהוא לא רוצה לחיות איתה והיה רוצה להרוג אותה ודיבר על זה שגברים במצב הזה בישראל רוצחים את הנשים שלהם" כששאלה אותו מה המשמעות של זה "הוא ענה שהוא לא מתכוון לרצוח אותה אבל כועס על המערכת על המשטרה והרווחה". לדבריה, "הדברים לא נאמרו בהקשר למשהו קונקרטי אלא בהקשר לקשיים שהוא חווה עם בת זוגתו". בסיכום הפגישה מתאריך 20.3.17 נכתב: "שיתף כי הוא מאד מתוסכל מהמצב בו נמצא, הוא כועס על הרווחה והמדינה - על כך שאין לו זכויות כמו שיש לאשתו

(הזכות להתלונן במשטרה) וציין כי גברים מתוסכלים במצב שלו מגיעים למצב בו הם רוצחים את נשותיהם" ובהמשך: "...מצד אחד הוא לא רואה טעם בחיים עם אשתו ומצד שני לטענתו המחיר יהיה כבד מדי מאחר וישאר בלי כלום. שאלתי לגבי כוונתו אך אמר שהמחיר יהיה גבוה ושהוא לא מתכוון רק אומר".

בפגישה השלישית המשיב פתח ואמר: "הייתי צריך לרצוח אותה" ולשאלתה השיב: "לא, אני לא יעשה לה כלום והוא המשיך את השיחה לכיוון אחר". לדבריה, היא לא חשה מאויימת מהמשיב במהלך הפגישות והוא מרבה לבכות. בסיכום הפגישה מתאריך 24.4.17 נכתב: "אמר ש'חבל שלא רצחתי אותה מזמן'. שאלתי האם היה רוצה לרצוח אותה הוא ענה לא ושהוא פשוט לא רוצה לחיות איתה".

15. הודעת מאיה, מנהלת המרכז מיום 28.4.17 בשיחת בירור עם המשיב הודה שאמר בשיחה שהוא מבין למה גברים רוצחים את הנשים שלהם ומסר ש"אמר את זה סתם ולא נוגע באשתו ושהוא גם לא יעשה שום דבר כי הוא לא רוצה להיכנס לכלא". בשיחה עם המשיב לא התרשמה ממסוכנות גבוהה. בשיחה שהתקיימה עם שתי המטפלות לאחר שהמשיב התבטא שוב ואמר ש"חבל שלא רצח את אשתו" והמתלוננת שיתפה באירוע האלימות עם סכין החליטה לשחק את המפקחת המחוזית, ששיתפה את הפיקוח הארצי, שהעבירו את הדיווח למטה הארצי וזה הגיע לתחנת אשדוד.

16. המשיב עצמו מוסר בהודעותיו כי דבריו לא הובנו כהלכה, כי דיבר באופן כללי ולא באופן קונקרטי וכן חלק על הנוסח המדויק המיוחס לו. לדבריו אין לו כל כוונה לפגוע באשתו. לדבריו: "הפה הגדול שלי דפק אותי". המשיב מסר, כי בדבריו התכוון להשמיע ביקורת על אופן הטיפול ברווחה שהוא גורם לכך שנשים ירצחו וכעת מתחרט שאמר את זה.

17. אמרות המשיב כפי שתועדו בזמן אמת על ידי העובדת הסוציאלית מהוות ראיה לכאורה לחובת המשיב ואינני מקבלת את הטענה, כי בשלב הדיוני בו אנו מצויים יש מקום לקביעה, שהתיעוד אינו משקף את שנאמר על ידי המשיב. יש בהתבטאויות המשיב, כשלעצמן, כדי להקים לכאורה את היסוד העובדתי הנדרש בעבירת האיומים. אציין עם זאת, כי עולה לכאורה טעות בכתב האישום בסעיף 6 שכן האימרה "שהוא לא רוצה לחיות איתה..." מופיעה בסיכום הפגישה מיום 24.4.17 ולא מחודש מרץ. גם בסעיף 7 לכתב האישום נראה, כי התאריך הרשום - 3.4.17 צריך להיות 24.4.17.

18. בכל הנוגע ליסוד הנפשי אני סבורה, כי קיימת חולשה ראייתית נוכח הראיות שפורטו לעיל ביחס לשתי ההתבטאויות, אך בעיקר ביחס להתבטאות הראשונה:

עבירת האיומים מחייבת הוכחה, כי הדברים נאמרו "בכוונה להפחיד את האדם או להקניט". מהודעת העובדת הסוציאלית עצמה עולה, ביחס להתבטאות הראשונה, כי נאמרה בהקשר טיפולי וכללי וכי המשיב התייחס בדבריו לכעסו על תפקודן והתנהלותן של הרשויות בכלל וכן שיתף במצוקתו ממערכת היחסים הזוגית. המשיב מסר, מיד לאחר ההתבטאות, כי דבריו אינם מבטאים כוונה מעשית. לאור זאת אני סבורה, כי ספק האם התבטאות כללית ולא קונקרטית זו, בהקשר של שיחה טיפולית, מלמדת על הכוונה המיוחדת הנדרשת בעבירה ועולה, כי גם המטפלת עצמה הבינה כך את הדברים. התרשמות דומה נרשמה גם מפיה של מנהלת המרכז בשיחת הבירור שנערכה למשיב.

ההתבטאויות בפגישה השניה היא קונקרטית יותר ומכוונת ישירות כלפי המתלוננת. התבטאות זו נשמעה מפי המשיב בפתח המפגש ולא בתוך הקשר שיחתי כללי. את ההתבטאות הזו המשיב מכחיש באופן נחרץ בהודעותיו. גם הסברו המתועד של המשיב מיד לאחר מסירת הדברים אינו מבטל באופן מלא את הקשרה המאיים של

ההתבטאות ועל כן, הגם שכבר באותו מעמד המשיב הכחיש כי מתכוון לרצוח את המתלוננת, אפשר ללמוד מעצם ההתבטאות ומההקשר הכולל - לרבות אירוע האלימות המתואר - כי נאמרו לכאורה בכוונה להפחיד או להקניט.

19. בחנתי את הטענה בדבר הפרת החיסיון והספק בדבר קבילות הדיווח הן מההיבט העובדתי והן מההיבט המשפטי. הצדדים לא הרחיבו טענותיהם בהקשר המשפטי ואיני סבורה כי יש לקבוע מסמרות בשאלה זו כעת. המדובר בשאלה מורכבת. התייחסותי להלן נכונה לשלב דיוני זה ומיצוי הדיון מקומו בהליך העיקרי ולאחר שישמעו טיעוני הצדדים כהלכה. נכון לשלב בו אנו מצויים, אין בידי לקבוע כי קיים ספק ממשי בשאלת קבילות אמרות העובדות הסוציאליות ודי בכך לשלב זה, בהתאם להלכה הנוהגת (השוו: בש"פ 7562/15 ע"א, בש"פ 8731/11 ורוחבסקי).

20. סעיף 50א לפקודת הראיות קובע -

50א(א) עובד סוציאלי כהגדרתו בחוק העובדים הסוציאליים, תשנ"ו-1996, אינו חייב למסור ראיה על דבר הנוגע לאדם שנזקק לשירותו והדבר הגיע אליו תוך עיסוקו כעובד סוציאלי והוא מן הדברים שלפי טיבם נמסרים לעובד סוציאלי בדרך כלל מתוך אמון שישמרם בסוד, אלא אם כן ויתר האדם על החיסיון או שבית המשפט מצא כי הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף על הענין שיש שלא לגלותה.

סעיף 8(א)(4) לחוק העובדים הסוציאליים קובע -

8. (א) מידע על אדם שהגיע לעובד סוציאלי במסגרת מקצועו, חובה עליו לשמרו בסוד ואינו רשאי לגלותו אלא באחת מאלה:

...

(4) הגילוי דרוש לשם מניעת פגיעה באדם שעליו המידע או באדם אחר;

בהקשר זה יצוין, ראשית, כי בשונה מן הנטען בפניי, עולה מהוראת חוק העובדים הסוציאליים כי אין קיימת לכאורה במקרה זה "חובת דיווח" כי אם קיימת "רשות דיווח" (והשוו, להבדיל, סעיף 368א לחוק העונשין במקרה של קטין או חסר ישע).

מחומר הראיות עולה, כי הדיווח במקרה זה נעשה לאחר שהדברים נשקלו על ידי הגורמים המוסמכים, בכל הדרגות, בטרם הועבר הדיווח. הדיווח לא הועבר לרשויות כבר בשלב הראשון, לאחר הפגישה מיום 20.3.17 (אף שהמטפלת התייעצה כבר באותו שלב, כנדרש, עם הממונה עליה במרכז) אלא רק בהצטבר האינדיקציות המדאיגות, לאחר ההתבטאות השניה ובצירוף עם דיווח המתלוננת על אירוע האלימות, תוך שימוש בסכין. משכך אני סבורה, כי נכון לשלב זה, פעלו העובדות הסוציאליות בהתאם להוראת חוק העובדים הסוציאליים.

שאלת היחס בין הוראת חוק העובדים הסוציאליים ובין ההוראה הקבועה בפקודת הראיות היא מורכבת. כאמור, שאלה זו לא לובנה בפניי. השאלה, האם מקום בו קיימת "רשות דיווח" על פי החוק נסוגה הוראת הסודיות בפקודה שעניינה **עדות** של עובד סוציאלי בבית המשפט, או שמא העניין נתון להכרעת בית המשפט בהתאם לאמור בסיפא לסעיף 50א(א) לפקודה תיבחן על פי הצורך בעת הדיון בתיק העיקרי לאחר שהצדדים יעמידו טענותיהם המשפטיות בעניין זה. מכל מקום, ודאי שאין בידי לקבוע א-פרוורית, כי מדובר בראיה בלתי קבילה.

21. מעשה האלימות המיוחס למשיב מקים בעניינו עילת מעצר של מסוכנות וכן קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית.
22. בכל הנוגע להערכת המסוכנות, דברי המשיב והתנהלותו בפני העובדות הסוציאליות, וכן התרשמותן ממנו הן כידוע נתונים רלוונטיים וזאת ללא קשר לשאלת קבילות הראיות במשפט במסגרת התיק העיקרי (ראו, למשל: בש"פ 6346/12 **אטיאס**). התבטאויות אלה מחזקות את הערכת המסוכנות נוכח אירוע האלימות המתואר ואופיו.
23. בין הגורמים המקהים את עוצמת המסוכנות במקרה זה ניתן למנות את הגורמים שצוינו גם על ידי בית המשפט המחוזי ובעיקרם שאין עולה מהתיק אלימות פיזית של המשיב כלפי המתלוננת מלבד האירוע המתואר (להבדיל מאלימות מילולית ורגשית מתמשכת). ואולם, מדיווחי העובדות הסוציאליות - הן עדי מפיה של המתלוננת והן הדר מפיו של המשיב - עולה כי בעבר המשיב נקט כלפי המתלוננת באלימות פיסית ממש - "מכות וחניקות" - אך זו פסקה בעקבות הטיפול אליו פנתה במרכז לפני כעשור ומאז סובלת מאלימות מילולית ורגשית.
24. בין הגורמים המעצימים את עוצמת המסוכנות במקרה זה ניתן למנות אינדיקציה העולה מתיק החקירה לגבי צריכת אלכוהול וכן סמים 'קלים' (ראו בהודעת המטפלת עדי מיום 28.4.17 וכן סיכומי הפגישות על יסוד דברי המתלוננת וכן ראו בהודעת מנהלת המרכז מאיה מיום 28.4.17 מפי המשיב עצמו). המשיב מכחיש בהודעתו בעייתיות כלשהי בתחום זה. כן עולה מסיכומי הפגישות ומפגישת האבחון תיאור מצבו הנפשי של המשיב אשר עורר דאגה בקרב גורמי הטיפול והתרשמות כי נחוץ אבחון פסיכיאטרי אותו המשיב סירב לקבל.
25. בנוסף, עולה מדיווחה של עדי כי המתלוננת הביעה בפניה חשש רב מפני המשיב וחשש לחייה בשל רצונה להתגרש ממנו ולדבריה "אין לו מה להפסיד" והיא חוששת מתגובה קיצונית מצדו. בנוסף, עולה מסיכום האבחון, כי המתלוננת חשה בהסלמת ההתנהגות האלימה מצדו של המשיב לאחרונה "והיא אינה יכולה לשאת יותר את המצב". המתלוננת מסרה כי אינה משתפת את בני משפחתה במצבה. מאידך, המתלוננת עצמה, בהודעתה במשטרה, שוללת חשש כזה. בהודעתה השניה ביקשה לבטל את תלונתה שנפתחה לדבריה שלא מרצונה ובהודעתה השלישית הכחישה את דיווח העובדת הסוציאלית, אמרה שהיא לא מעוניינת בטיפול משטרתי וסירבה לשתף פעולה בחקירה. עם זאת, עמדה על כך שהיא מעוניינת בגירושין.
26. התנהלות זו של המתלוננת, על רקע דיווחי העובדת הסוציאלית ורישומי הפגישות מטרידה. על פי אמות המידה הזהירות המקובלות בכל הנוגע לעבירות אלימות במשפחה, התנהלות זו מחייבת בדיקה והערכה קפדנית ומקצועית. הערכת המסוכנות של העובדות הסוציאליות מהווה אינדיקציה בפניי בשלב דיוני זה, כי בית המשפט אינו יכול לסמוך על כך, שהמתלוננת חיה בסביבה מוגנת ובעלת די כוחות וביטחון להגן על עצמה במקרה הצורך. בנסיבות אלה אני סבורה, כי עד לקבלת תסקיר שירות המבחן שימליץ אחרת, המשיב חייב בפיקוח מלא וצמוד על מנת להבטיח את שלומה הפיסי והנפשי של המתלוננת.
27. ניתוח הראיות כפי שהובא לעיל מחייב לקיים בחינה מחודשת של התנאים המגבילים בהם מצוי המשיב, על דרך "מקבילית הכוחות". בבחינה זו יש לתת משקל, מחד גיסא, לחולשה הראייתית בתיק בפרט בנוגע לעבירות האיומים ומאידך גיסא, לעוצמת עילת המסוכנות ולאינדיקציות המטרידות המחייבות

הערכה מקצועית והמלצות טיפוליות.

28. בהקשר זה אציין, כי במחלוקת שבין הצדדים בדבר פרשנות החלטת בית המשפט המחוזי אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיב, כי בית המשפט הגביל את החלטתו עד ליום 8.5.17, שאז יוגש תסקיר שירות המבחן. אני סבורה, כטענת המדינה, כי בית המשפט ראה לנכון לקבוע כי המשיב ישהה בתנאים המגבילים עליהם הורה עד להמלצה אחרת של שירות המבחן. בית המשפט ביקש כי תסקיר שירות המבחן יוגש בתוך זמן קצר ביותר עד למועד הדיון הקבוע אך קבע, בה בעת, כי הדיון בפניי יתקיים לאחר קבלת תסקיר ביום 8.5.17 או במועד אחר שייקבע על ידי. יחד עם זאת, בית המשפט נתן ביטוי ברור בהחלטתו לכך, שטרם התקיים דיון מעמיק בראיות וברי, כי במובן זה, הותנתה החלטתו בדבר התנאים המגבילים בקיומה של תשתית ראייתית מספקת לאחר עיון מעמיק בחומר הראיות ובהתאם לטענות הצדדים.
29. לאור זאת ולאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות אני סבורה, כי האיזון בין מכלול השיקולים אינו מאפשר לקבל את עתירת ב"כ המשיב להשבת התנאים המגבילים המקוריים עליהם הוריתי על כנם. יחד עם זאת, אני סבורה כי בנסיבות הקיימות מוצדק להורות על מעצר בית מלא, על כל המשתמע מכך מבחינתם של המפקחים המאושרים. אני סבורה, כי בקשתו החלופית של ב"כ המשיב מהווה איזון ראוי במכלול נסיבות העניין שכן יש בה להבטיח פיקוח מלא וצמוד, בשני מוקדים ברורים ומוגדרים.
30. לאור זאת, אני מורה על שינוי בתנאים המגבילים כך שהמשיב יהיה רשאי לשהות מחוץ לכתובת מעצר הבית בין השעות 08:00-15:30 בפיקוחו המלא והצמוד כל העת של המפקח מר פאפיאשילי ובמקום עבודתו של המפקח בביתן השומר בכניסה למרינה באשקלון בלבד. המשיב והמפקח יצאו מכתובת מעצר הבית אל מקום העבודה ובחזרה ממנו בדרך הקצרה ביותר וללא תחנות ביניים.
- עוד אני מורה, כי נאסר על המשיב לצרוך אלכוהול מכל סוג שהוא ובכל כמות שהיא וכן נאסר עליו לצרוך או להחזיק סמים מכל סוג שהוא ובכל כמות שהיא.
31. לקראת הדיון הקבוע ליום 19.6.17 ובהתאם להחלטתי מהבוקר, יגיש שירות המבחן תסקיר ובו יבוא גם בהמלצות טיפוליות וישקול את הצורך בהפניית המשיב להערכה פסיכיאטרית. כן יתייחס שירות המבחן לבקשת המשיב להקלה בתנאי השחרור ולעניין זה ייצור קשר גם עם המתלוננת. מובהר למשיב, כי שיתוף פעולה עם שירות המבחן מהווה תנאי מתנאי השחרור.
32. אין שינוי ביתר תנאי השחרור.
33. המזכירות תעביר העתק החלטה זו בדחיפות לשירות המבחן.
34. המזכירות תוודא המצאת ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ג אייר תשע"ז, 09 מאי 2017, בהעדר הצדדים.